

Нечипорук І.В., Ковтун Л.Ю.

курсанти,

Науковий керівник: Ковальова М.В.

доцент,

Національний університет державної податкової служби України

НЕГАТИВНІ АСПЕКТИ РЕФОРМУВАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Актуальність даної теми полягає у тому, що правоохоронні органи є стабільною, ефективною та функціональною умовою захисту конституційного ладу, забезпечення законності і правопорядку, дотримання прав і свобод людини та громадянина. Від ефективності діяльності правоохоронних органів значною мірою залежить успішність реалізації національних інтересів та стабільність суспільного розвитку.

Нині існуюча в Україні модель правоохоронної системи за багатьма критеріями не відповідає зростаючим потребам суспільства та загальноновизнаним міжнародним демократичним стандартам у цій сфері. Це найближчим часом може стати перешкодою для подальшого розвитку правовідносин в економічній, соціально-політичній та інших сферах суспільного й державного життя, формування повноцінного громадянського суспільства [1].

За цих умов які склалися і відбуваються масштабні реформи та зміни у правоохоронній системі. Зробивши заміну в правоохоронній системі, тобто замінивши їх на нових працівників правоохоронних органів відповідно до нормативно правових актів, законодавець вважає що це повністю змінить та підвищить рівень країни. Але на нашу думку, ці зміни ні як не покращать становище. Щоб працівники правоохоронних органів відповідальніше та професійніше виконували свої службові обов'язки їх потрібно заохотити, а не принижувати у своїх правах. Кабінет Міністрів обмежили працівників правоохоронних органів в пільгах, скоротили пенсію у два рази, і самим най актуальним є заробітня плата, вона аж ніяк не відповідає їхній роботі. Відтак проводити масштабні реформи, звільняючи велику кількість персоналу не є вихідним рішенням. Звільнених які були досвідчені в своїй роботі, так легко замінити на нових працівників не є позитивним для вирішення проблеми. Але наші представники держави так не вважають.

Метою є зауважити ці негативні сторони, щоб на них звернули увагу. Передусім реформа правоохоронних органів в Україні вже давно назріла, її проведення підтримується на міжнародному та національному рівнях, наразі першими проявами є зміна міліції на поліцію, вже внесено два законопроекти про поліцейську реформу.

Це проект Закону про Національну поліцію № 1692 який вступає в силу 07.11.2015р., ініційований народним депутатом України Луценком Ю.В., а також проект Закону про поліцію і поліцейську діяльність № 1692-1 від 27.01.2015р., ініціаторами якого були народні депутати України Чумак В.В., Сироїд О.І., Сотник О.С., Костенко П.П., Луценко І.В., Сидорович Р.М., Купрій В.М.

Засадничою для запропонованої реформи в обох законопроектах стала Концепція реформування кримінальної юстиції України від 8 квітня 2008 року, яка передбачає перетворення МВС у «цивільний орган європейського зразка» та створення в системі Міністерства внутрішніх справ окремого органу – Національної поліції. Це стало основною і майже єдиною подібністю проектів [2].

Розглянувши поліцію за час їхньої роботи, ми дійшли до висновку що така скоро зміна міліції на поліцію не є вдалою, тому що за два місяці підготовки як це було зроблено не можливо підготувати високо кваліфікованих працівників.

Їхню неналежну підготовленість вони показали під час здійснення службових обов'язків. Тому що людей яких було взято з різних структурних підрозділів народного господарства, не можливо так швидко змінити на державних службовців.

Загалом ідея реорганізації міліції в поліцію не погана, але вона потребує на глибоке опрацювання. Модель системи поліції видається перспективним, але враховуючи потребу у комплексній реформі, потребує значного доопрацювання. Адже в ньому фактично лише констатовано введення нової системи (структури) поліції, однак законодавче регулювання розмежування її діяльності з іншими функціонально пов'язаними державними органами в проекті відсутнє. Отже, в подальшому воно має або здійснюватися додатковими законодавчими актами, або буде передбачатися підзаконним регулюванням. Жоден з цих варіантів не є прийнятним, адже у першому випадку втрачається повнота та комплексність реформи, а другий, як правило, хибує множинністю та

неузгодженістю підзаконних актів, що одразу додаватиме колізій та суперечностей новому законодавству.

На нашу думку якщо ж все таки змінювати, то змінювати професійно. Потрібно здійснити всі необхідні заходи, та методи підготовки для створення високо кваліфікованого працівника державних органів.

Окремо стоїть питання щодо введення вікового цензу від 18 до 35 років для прийняття на службу в Національну поліцію [2]. При цьому передбачається вивільнення існуючого зараз особового складу за штат із подальшим прийняттям на роботу на умовах, пропонованих у законопроекті. Виникає питання, як бути з нині діючим особовим складом, що має вік старше 35 років і великий досвід роботи? Адже, для співробітників, що підлягають звільненню, треба забезпечити виконання соціальних гарантій (страхування, забезпечення житлом, грошова допомога, вихідна допомога тощо). Все це потребує значних матеріальних ресурсів.

Питання реформування правоохоронних органів України виникло не сьогодні, воно є складним і тому розраховане на довгострокове вирішення за участю як державних органів, так і громадських організацій. Основною проблемою залишається невідповідність заходів у сфері боротьби зі злочинністю сучасним тенденціям її розвитку та масштабам поширення. Особливо це стосується тяжких злочинів, зокрема в економіці. Здійснивши європейський вибір, наша країна взяла на себе зобов'язання – змінити роль та функції правоохоронних органів.

Так реалії сьогодення свідчать про те, що існуюча за сучасних ринкових умов модель правоохоронних органів і спецслужб стає живильним середовищем для високо латентної корупції і злочинності, джерелом авторитарних тенденцій суспільного розвитку, але в цьому виступає і проблема держави. Значним в діяльності правоохоронних органів і спецслужб зберігається зміщення балансу у захисті інтересів особи, суспільства і держави на користь державних інтересів, що іноді є наслідком нехтування інтересами людей на користь державних установ, а подекуди – й певних приватних осіб [3].

Законодавча база для змін у більшості ще не готова, а тому зробити якісну реформу правоохоронних органів наразі неможливо.

Отже проведення таких масштабних, одночасних і швидких реформ не є вирішенням. Україна в сучасних умовах може

забезпечити реформування правоохоронної системи лише за умови внутрішньої та зовнішньої матеріально-технічної підтримки. Однак для цього має бути підготовлений та внесений цілий комплекс прозорих науково-вироблених та науково-обґрунтованих рішень, а не так, як це намагаються здійснити у цілій правоохоронній системі, у адміністративній, податковій, соціальній сферах тощо, без додержання цих вимог.

Список використаних джерел:

1. Стратегія розвитку органів внутрішніх справ України. Міністерство внутрішніх справ. Опубліковано 10.06.2015р. [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://www.mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/1221365>.
2. Українську міліцію готують до масштабних реформ [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: http://tsn.ua/vybory_2015/miliciya.html.
3. [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: http://otherreferats.allbest.ru/law/00143675_0.html.

Ничитайло І.М.

кандидат юридичних наук;

Шепета О.В.

кандидат юридичних наук

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ УКРАЇНИ В ІНФОРМАЦІЙНІЙ СФЕРІ

Особливістю розвитку сучасного суспільства є збільшення ролі інформаційної сфери в житті людини, а відповідно й інформаційної діяльності. Так, згідно зі ст. 12 Закону України «Про інформацію» від 2 жовтня 1992 р., «інформаційна діяльність – це сукупність дій, спрямованих на задоволення інформаційних потреб громадян, юридичних осіб і держави». Основні напрямки інформаційної діяльності: політичний, економічний, соціальний, духовний, екологічний, науково-технічний, міжнародний тощо. Основні види інформаційної діяльності: отримання, використання, поширення та зберігання інформації. На сьогодні в національному законодавстві не легалізовано поняття «інформаційна сфера». Вважаємо, що нині як на побутовому, так і на науковому рівні інформаційна сфера